

Aféra Vrbětice: Je možno věřit Babišovi a Hamáčkovi?

- CZ24 News | 19. dubna 2021

ČESKO: Kdo se ještě nevyjádřil k AFÉŘE VRBĚTICE? No například já. Takže zde je moje troška do mlýna. Napsaná dnes, tedy v neděli 18. dubna, ve 14 hodin, spíše jako okamžitý tok myšlenek (který si napsáním zároveň ujednotím), nežli nějaký ucelený blog nebo článek, který dojdí k nějakému jednoznačnému závěru.

Za první, i ve mně probouzí načasování tohoto překvapivého odhalení určité pochybnosti.

Jenomže ve vztahu k Rusku se toho vždy děje dost na to, aby se jakákoliv další událost dala zasadit do potřebného kontextu, který vzbudí pochybnosti. Dostavba jaderné elektrárny je dlouhodobé téma. Pokud by to nebyla dostavba elektrárny, bude to pořízení první várky Sputniku. Nebo druhé várky. Nebo to může být kontext tématu závislosti na ruském plynu. Ten pravý kontext bych tedy hledal jinde.

Za druhé, pokud chceme přece jen hledat nějaké podezřelé časové souvislosti, je zajímavé, že toto značné odhalení účasti ruské GRU na výbuchu skladu ve Vrběticích přišlo jen chvíli poté, co se ministr **vnitř Hamáček stal zároveň ministrem zahraničí**. Vzhledem k tomu, jak mocichtivý člověk ministr Hamáček je.

Za třetí, jak známo, nevěřím premiéru Babišovi a ministru Hamáčkovi vůbec nic. Jediné slovo. Jsou to ty nejodpornější bytosti, jaké jsme za celých třicet let našich novodobých dějin v čele státu měli. Jsou to ti nezapřísáhlejší nepřátelé svobody. Jsou neobyčejně lační po moci. A udělají cokoli, aby si ji udrželi. Hamáček je v zoufalé situaci: dostal od své strany mandát vést ji do voleb, preference ČSSD vzbuzují určité obavy, a Hamáček se tedy může stát předsedou, který po mnoha letech dostane svoji stranou na politickou periferii. Vedle toho vcelku důvěřuji tajným službám. Ty však nemají politický mandát. Jakékoliv informace od tajných služeb, nežli se dostanou k veřejnosti,

musí nutně projít politickým sítím. Informace od tajných služeb je nutné pokládat pouze za tak důvěryhodné, jak důvěryhodní jsou politici, kteří s nimi dále nakládají.

Za čtvrté, pokud Babiš s Hamáčkem potřebují umlčet tzv. parlamentní opozici, nyní se k tomu nabízí vynikající příležitost. Zatímco dosud mohla opozice kritizovat vládu za nezvládnutí epidemie covid-19, poukazovat na nezvládnuté trasování i testování, kritizovat naprosté zhroucení systému očkování, nebo, pokud by k tomu našla odvalu, odmítat lockdowny, nyní, pokud vláda zabrnká na protiruskou strunu, nemají ODS, Topka, Piráti a další prostor k manévrování. Opoziční strany hrají na protiruskou notu velmi dlouho – podle mého názoru hrají písničku velmi falešnou a velmi lacinou, ale jsou v tom alespoň konzistentní. Jestliže se teď vláda ostře vymezí proti Rusku a podaří se jí toto téma udržet alespoň po určitou dobu jako hlavní (zvláště pokud s jarem začne koronavirus slábnout), nezbyde opozici, než v zásadě souhlasit. Rétorika opozice se může nadále zaměřit pouze proti prezidentu Zemanovi, ale Babiš a Hamáček budou víceméně kritiky ušetřeni, budou-li vůči Rusku dostatečně ostří.

Za páté, politici jako Petr Fiala či Markéta Pekarová Adamová jsou neuvěřitelní hlupáci a slaboši. A že si ve svém protiruském zaujetí nechají novým kurzem vládní zahraniční politiky zavřít ústa, je velmi pravděpodobné. Zbývá jen se zamyslet, zda by si Hamáček s Babišem dovolili rozehrát tak nebezpečnou hru jen proto, aby odvedli pozornost od své katastrofální politiky. Zda by rozjeli tak riskantní akci, která může mít dalekosáhlé zahraničně politické důsledky jen proto, aby zazáplatovali svoji děravou politiku vnitřní. Moje odpověď je: jsou to ukázkové příklady sociopatů. Udělají cokoli. Bez ohledu na následky.

Za šesté, Rusko není kamarád. O tom nemůže být sporu. Je nepochybné, že ruská ambasáda poskytuje útočiště bezpočtu lidí, kteří jsou na výplatní listině ruských tajných služeb.

Ostatně, není to běžnou praxí zahraniční politiky a tajných služeb každého státu? Je skutečně možné, že se kolem skladu ve Vrběticích ruští agenti pohybovali. Je skutečně možné, že se zbrojním materiálem bylo manipulováno, ať už s účelem poškodit či zničit jej přímo na našem území, nebo jej nechat odpálit jinde (v Bulharsku, podle čerstvých zpráv). Ostatně sledovat dobře vybavený sklad zbraní, z něhož mohou putovat zásilky do různých koutů světa k různým dalším překupníkům či koncovým zákazníkům, to snad je v popisu práce nejedné rozvědky nejedné velmoci. Netvrdím, že si musíme nechat líbit, jestliže se nám na našem území potulují cizí agenti, zvláště když svými akcemi ohrožují naše občany – ale rozhodně by nás to nemělo překvapovat.

Za sedmé, nevěřím nikomu. Stejně jako nevěřím pánům Babišovi a Hamáčkovi, nemám za mák důvěry vůči tzv. parlamentní opozici. Stranám jako jsou Piráti, ODS, Top09 nebo STAN nejde o suverenitu naší republiky. Nejde jim o svébytnou, samostatnou zahraniční politiku. Klidně tuto republiku prodají Bruselu za třicet euro. Jejich protiruská rétorika je jen žánr, nic víc. Nikoliv snaha ochránit tuto zemi před dlouhodobým rizikem či přímým nebezpečím. Jsou proti Rusku, protože "se to sluší a patří". Jediná racionální pozice, proč se bránit nátlaku jakékoliv zahraniční síly, je totiž zachování vlastní suverenity. Na té jim však nezáleží – jak mnohokrát dokázali.

Za osmé, dostávám se ke vztahu nás občanů vůči poslancům a ministrům. Je třeba si uvědomit, že naší republiky nevládnou lidé, kteří by nás, občany, viděli jako klienty své práce. Ani tzv. parlamentní opozice není taková. Lžou, balamutí, překrucují, mlží – a to v malých věcech, na což jsme si již tak nějak zvykli, a tudíž musejí lhát a mlžit i ve věcech velkých, které přesahují časové vymezení jejich mandátu. Neočekávejme, že nám dávají informace, jaké bychom měli mít, abychom se mohli samostatně politicky rozhodovat, když těmto lidem svěřujeme demokratický mandát. Ani tehdy, zveřejní-li premiér Babiš celou zprávu BIS o událostech ve vrbětickém skladu, s přihlédnutím k tomu, jaké osobnosti tvoří naši politiku, nelze podle mého názoru takovou zveřejněnou zprávu pokládat za plně důvěryhodnou. Ovšem aby někdo mohl bezstarostně lhát, musí být i osoba, která si lhát nechá. Odpovědnost je na nás občanech. Samotný fakt, že jsme dopustili, aby nám vládli lháři,

jimž nelze věřit už téměř vůbec nic, nedává automaticky punc důvěryhodnosti různým tzv. alternativním zdrojům, různým Sputnikům či Aeronetům a samozvaným odborníkům, kteří na sociálních sítích nabízejí své teorie, se spikleneckým pomrkáváním, jako by právě toto spiklenecké pomrkávání bylo důkazem věrohodnosti (čtěte rychle, než to smažou).

Pokud jsme v očích našich politiků jenom ovce, jimž lze beztrestně lhát, pravdu se od nich nikdy nedozvíme. Pracujme tedy s informacemi, které máme, s fakty, které si dokážeme sami nastudovat, a se závěry, které dokážeme sami zobecnit.

Jaké jsou premisy, s nimiž můžeme pracovat?

- Vládnou nám bezskrupulózní gauneři.
- Tzv. opozice je legrační partičkou slabochů a hlupáků
- V mezinárodní politice se nehraje na kamarádství – jsou jen jednotlivé národní a politické zájmy. A je-li to s tím či oním národem moc špatné, dostávají se do popředí partikulární zájmy politiků odtržené od dlouhodobých národních zájmů.
- Rusko není náš kamarád, jeho metody jsou surové a primitivní a slouží jeho vlastním zájmům.
- Brusel, Německo i Spojené státy nejsou naši kamarádi. Jejich metody jsou sofistikované a promyšlené, a slouží jen jejich vlastním zájmům.
- V politice rozhodují praktické cíle politiků. Ty jsou vždy určeny jejich ideologií, třebaže se mnozí tváří, že žádnou ideologii nemají. Politici jsou takoví, jaká je ideologie převládající ve veřejnosti.
- Neexistuje nic jako nezávislá, stoprocentně důvěryhodná média.

Dál je to na vás.

Autor: LUBOŠ ZÁLOM

Zdroj: <https://pravyprostor.cz/>